

GONIWIATR (1) *sb m*

N pl g(o)niwiatrowie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Człowiek poświęcający się nieistotnym sprawom [cf GONIC SIĘ Zwrot: »za wiatrem się gonić«]: Aci goniwiátrowie tegoż Ducha ś. przą/ bydź nietylko Bogiem/ ále áni perfoną ábo rzeczą przez się będącą: ále tylko dárem Bożym/ á boday nie wiatrem. *PowodPr* 34.*

ZZa